

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **S. A.**, zastoupené JUDr. Barborou Kašparovou, advokátkou se sídlem Liberec, Revoluční 123/17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, pod sp. zn. 59 Az 21/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2003 č.j. OAM-1196/VL-07-P15-2000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 22. 11. 2004 č. j. 59 Az 21/2004 - 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 22. 11. 2004 č. j. 59 Az 21/2004 - 27 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2003 č.j. OAM-1196/VL-07-P15-2000, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), zároveň bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku shrnul skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že v žádném případě, což dokonce jednoznačně vyplývá z tvrzení

žalobkyně, se za aktivitami některých sousedů rodiny žalobkyně neskrývá aktivita státních orgánů, navíc žalobkyně ani její rodina se na příslušné státní orgány neobracela. Dle soudu není ani prokázáno, že by se jednalo o masově se vyskytující formu nátlaku vůči jistým skupinám obyvatel nebo o aktivity ve vlasti původu žalobkyně tolerované státními orgány. Ze skutkových zjištění vyplývá, že se jedná o soukromou aktivitu několika málo osob, nikoli o okolnosti předvídané v ustanovení § 12 zákona o azylu. Pochybení krajský soud nezjistil ani v závěrech týkajících se neudělení azylu dle ustanovení §13 a § 14 zákona o azylu. Protože přezkoumáním věci nebylo zjištěno porušení zákona, soud podanou žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Podle názoru stěžovatelky posoudil krajský soud předmětnou věc v rozporu s platným právním řádem, zejména v rozporu se zákonem o azylu. Stěžovatelka shledává vážná pochybení všech doposud v řízení o udělení azylu rozhodujících orgánů. Stěžovatelka uvádí, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Arménie, kde jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Ke skutkovému stavu věci žalovaný správní orgán konstatuje, že stěžovatelka neuvedla v průběhu správního řízení žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu na území České republiky. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 14. 9. 2000 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedla, že vlast opustila v srpnu roku 2000 ze strachu o život, neboť její otec, který pochází z Azerbajdžánu, byl v době války v Karabachu vzat do zajetí, přičemž přešel na stranu Azerbajdžánu, po návratu do Arménie, byl lidmi označován za zrádce. Dle stěžovatelky každý z její rodiny někam utekl, neboť měl strach. Stěžovatelka také uvedla, že není (ani nikdo z rodiny) a nikdy nebyla členem žádné politické strany ani jiné organizace. V pohovoru dne 3. 7. 2002 stěžovatelka uvedla, že původně chtěla odejít z Arménie do Německa, a že příčiny jejího odchodu sahají až do roku 1992, kdy započaly události kolem otce, o kterých se zmínila již v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. Stěžovatelka předmětné události blíže popsala a uvedla, že vyústily v utiskování její rodiny od spoluobčanů, a to ve fyzické a zejména slovní napadání, tohoto chování se stěžovatelka obávala i v případě návratu do vlasti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního

trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 nebo humanitárního azylu dle ustanovení § 14.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především obecně namítá, že posouzení věci krajským soudem je v rozporu se zákonem o azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě bylo zjištěno (stěžovatelka to sama uvedla v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v pohovoru k návrhu), že stěžovatelka z Arménie odjela, protože ji tam provázely problémy se spoluobčany - soukromými osobami, přičemž se nikdy neobrátila s žádostí o pomoc na státní orgány či instituce, se kterými potíže neměla. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka byla k odchodu ze země původu a později k podání žádosti o udělení azylu v České republice vedena důvody azylově irelevantními, které nelze podřadit ustanovením § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný tak nikterak nepochybil, když stěžovatelce azyl neudělil a krajský soud správně vyslovil s jeho rozhodnutím souhlas. Nejvyšší správní soud se s přijatým právním závěrem ve věci ztotožňuje, neboť odpovídá příslušným ustanovením zákona o azylu, a ve věci neshledal oprávněným důvod podané kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatelka také výslovně zmínila důvody podání kasační stížnosti obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pod písmeny b) až d), blíže je však nijak nespecifikovala, proto se těmito stížnostními důvody v uplatněném rozsahu a za uvedené situace nemohl Nejvyšší správní soud zabývat

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovou novou skutečností je námitka stěžovatelky uplatněná až v kasační stížnosti, že jí v Arménii hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Jelikož stěžovatelka tuto skutečnost neuvedla v rámci správního řízení o udělení azylu ani v rámci soudního řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu, nelze k ní v řízení o kasační stížnosti přihlídnout.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, v tomto případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená advokátka JUDr. Barbora Kašparová však neprokázala, že v daném případě proběhla první porada se stěžovatelkou

včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto o její odměně za zastupování v řízení o kasační stížnosti nebylo rozhodováno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu